

Predica de la Zürich

Duminică, 22 decembrie 2019, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Is. 53** (...).

Bun venit călduros! Am auzit deja și am cântat împreună cântări minunate. Cel mai puternic capitol din Vechiul Testament este Is. 53 unde ne este arătat planul de răscumpărare și ceea ce a făcut Domnul și Răscumpărătorul nostru pentru noi, prin har. Astăzi avem o adunare de încheiere, anul este pe sfârșite

Mi-am notat că din 2012 până în 2019 am cumpărat exact 675 de echipamente tehnice pentru frați de pe întregul pământ care nu au această posibilitate, pentru ca toate adunările de peste tot, din toate popoarele și limbile să poată asculta și urmări vestirea în direct. Este harul lui Dumnezeu care ne-a fost dăruit în timpul nostru pentru ca Cuvântul prețios pe care Domnul ni l-a încredințat să ajungă până la marginile pământului; iar revenirea Domnului poate avea loc oricând.

Fratele Baumgartner a amintit că eu am vârsta de 86 de ani. Mă uit în urmă la ultimii 70 de ani: în anul 1949 în Hamburg, pe strada Bach am avut o experiență puternică cu Dumnezeu. Acolo am auzit de prima dată de fratele Branham. Americanii Richard Ruff, Hall Herman și David du Plessis au fost prezenți acolo la marea conferință pentecostală și au dat mărturie despre ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Hall Herman a dat mărturie despre slujba fratelui Branham. În anii trecuți, nu doar ultimii 45 sau 55 de ani, ci de la început noi am avut parte de ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Anul 1955 a fost un an deosebit, când l-am auzit pe fratele Branham pentru prima dată și am trăit personal această slujbă supranaturală. Apoi au venit următorii ani în legătură cu Domnul dar și în legătură cu slujba pe care Dumnezeu a dăruit-o în timpul nostru.

Astăzi am de gând ca împreună să citim și să cercetăm Lc. 1 și Lc. 2. Ne aducem aminte de nașterea Mântuitorului nostru. Noi știm că

toată creștinătatea sărbătorește nașterea Lui, dar cui îi ajută această sărbătorire? Știm, când vin sărbătorile, toți aprind lumânările; azi o lumânare, în următoarea zi din nou o lumânare, pretutindeni în biserici sunt aprinse lumânări. Dar la ce le ajută toate acestea dacă ei n-au parte directă de ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu?

Să începem să cercetăm Lc. 1, întorcându-ne apoi la timpul nostru. Acest lucru să ne devină din nou mare, că am primit har de la Dumnezeu și că răscumpărarea isprăvită este valabilă în vecii vecilor pentru noi. Doresc ca fratele Baumgartner să citească versetele din Evrei 9:11-12 care vorbesc despre răscumpărare.

Evr. 9:11-12: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică („după ce a isprăvit o răscumpărare veșnică” – lb. germ.)”*.

Accentul este pus aici pe „o răscumpărare veșnică”, o răscumpărare veșnic valabilă. Nu doar câteva luni sau ani sau pentru o perioadă de timp, ci a isprăvit o răscumpărare veșnic valabilă. Pământește văzut, ne uităm în cartea noastră de identitate, în pașaport și vedem că acestea au o anumită perioadă de valabilitate. Dar răscumpărarea prin Sângele Mielului este veșnic valabilă. Și cine a acceptat și a primit iertarea prin har și a fost născut din nou prin har, prin Cuvânt și Duh, are viața veșnică. Noi ne putem încrede în Domnul și știm că ceea ce face El este făcut pentru veșnicie. În Vechiul Testament era sângele țapilor și vițelilor; în Noul Testament, Domnul și Răscumpărătorul nostru, ca Mare Preot, a intrat cu Sângele Său sfânt în Locul Preasfânt ceresc și a isprăvit o răscumpărare veșnic valabilă. Sângele încă mai este pe scaunul harului pentru că mai este timpul harului. Îi mulțumim Domnului pentru aceasta. Fie ca toți de pe întregul pământ care sunt în legătură directă să fie binecuvântați și să devină o binecuvântare pentru alții.

Fiindcă astăzi serbăm Cina Domnului și o să avem și masa de dragoste, haideți să mergem direct la Lc. 1, și eu vă spun și de ce. Noi toți știm că în Evanghelia după Matei, Marcu, Luca ne este istorisit

despre nașterea Răscumpărătorului, ne este dată mărturia cum a venit îngerul Gavril la Zaharia și i-a adus făgăduința că nevasta lui, Elisaveta, va avea un fiu. În aceste evanghelii este istorisit tot începutul istoriei mântuirii divine. Luca scrie în mod deosebit despre martorii oculari și audibili care au văzut, au auzit și au trăit toate aceste lucruri și apoi au putut da mărturie despre ele. Suntem foarte, foarte mulțumitori că astăzi noi suntem martori oculari și audibili care văd și aud cum Domnul împlinește Cuvântul făgăduit pentru acest timp pe întregul pământ, prin har.

Este scris în Lc. 1:2: *„după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului”*. N-au fost doar niște martori oculari, ci au devenit și slujitori ai Cuvântului. Ei au redat în cuvinte lucrurile care s-au întâmplat și la care au fost martori. Ei au putut încadra totul scriptural și au dat mai departe făgăduințele care se împlineau atunci.

Citim vers. 4: *„ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai”*. Știrile/Făgăduințele care au fost date au fost confirmate de martorii audibili și oculari.

Citim vers. 11: *„Atunci un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia și a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere”*.

Important este faptul că aceste lucruri s-au repetat în timpul nostru; fratele Branham a putut da mărturie exactă despre anul 1933 când lumina supranaturală s-a coborât și glasul puternic a răsunat: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, la fel vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. De la început s-au întâmplat lucruri supranaturale. Așa cum s-a întâmplat la începutul Noului Testament, la fel a fost prezisă încheierea sfârșitului Noului Testament în mod supranatural, iar acest lucru este confirmat de martori care au văzut și au auzit. Astfel a venit Îngerul Domnului la Zaharia și apoi în a șasea lună a venit la Maria și i-a spus: *„iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune Numele Isus”*(Lc. 1:31). Cu adevărat aici a fost descoperit în mod supranatural tot ce aparține de planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și a fost dat mai departe de frații care atunci au fost hotărâți nu doar să fie martori oculari și audibili, ci apoi să și devină

slujitori ai Cuvântului, pentru ca ei să dea mai departe ceea ce au văzut și auzit.

Citim de la vers. 15: „...și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale”. Ioan Botezătorul a fost un proroc făgăduit, care de la naștere a fost dedicat lui Dumnezeu în legătură cu slujba care a fost anunțată. Slujba lui Ioan Botezătorul a fost cea mai importantă slujbă la prima venire a lui Hristos. De aceea este în legătură cu nașterea Domnului și Răscumpărătorului nostru.

Și vers. 16-17: „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. O slujbă în legătură cu istoria mântuirii: să pregătească Domnului un popor, care să iasă afară din neascultare, afară din necredință, și să fie adus înapoi în ascultare, în credință.

Apoi citim Lc. 1:26: „În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret”. Noi toți știm ce mesaj a avut de adus și ce era în legătură cu acest mesaj. Vers. 27: „la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria”.

Toți cunoaștem aceasta, dar ceea ce mă interesează și mă preocupă pe mine astăzi este realitatea că Dumnezeu ne-a dăruit harul să recunoaștem supranaturalul care de la început a fost în legătură cu slujba fratelui Branham, ca proroc făgăduit care urma să premeargă ziua înfricoșătoare a Domnului; el trebuia să vină ca să aducă ultimul mesaj pentru a aduce totul înapoi în starea corectă. Pentru că așa sună făgăduința dată în Vechiul Testament care a fost confirmată în Noul Testament.

Deseori am repetat făgăduința din Mat. 17:11, Mar. 9:12. După ce a avut loc slujba lui Ioan Botezătorul, Domnul a făcut un anunț: că mai întâi va veni Ilie și va așeza toate lucrurile la locul lor – așa este scris în Mat. 17:11. De aceea m-am gândit la această fotografie care a fost făcută în 20 ianuarie 1950 la Dallas, Texas, atunci când fratele Branham a avut o audiență de peste 8.000 de persoane. Atunci a venit

pe platformă rev. Best, un predicator baptist împotrivor care batjocorea, tăgăduia, respingea mesajul și spunea că „toate lucrurile s-au întâmplat demult și că timpul apostolilor a trecut și că tot ce se întâmpla acolo nu este din partea lui Dumnezeu”. Dar apoi s-a întâmplat că fratele Branham a spus cuvintele: „Pe cât este de adevărat că Domnul m-a trimis, pe atât de sigur El va da mărturie pentru această trimitere”. Apoi fotografiile au făcut multe fotografii, dar din toate fotografiile pe care le-au făcut n-a reușit niciuna, afară de fotografia cu lumina supranaturală deasupra capului fratelui Branham. Domnii Ayers și Kipermann erau dezamăgiți că pe toate negativele n-au găsit nicio fotografie din cele pe care le-au făcut, decât această unică fotografie cu lumina supranaturală deasupra capului fratelui Branham. Voi toți cunoașteți mărturia. Fotografia a fost trimisă la Washington D.C. și expertizată de dr. George G. Lacy care și-a făcut de cunoscut raportul în 29 ianuarie, spunând că acea lumină supranaturală trebuie să fi fost acolo, altfel aparatul de fotografiat n-ar fi putut s-o surprindă.

În anul 1968 fratele Frank a avut curajul să facă o călătorie în Washington, am căutat galeria de artă și am găsit această fotografie pe care am ținut-o în mâna mea. Ceea ce era important pentru mine a fost faptul că eu am fost martor ocular și audibil al lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu în timpul nostru.

Același lucru este în legătură și cu acest nor supranatural. Noi toți știm ce s-a întâmplat în 28 februarie 1963. Mai înainte fratele Branham văzuse norul supranatural în care erau șapte îngeri așezați într-o constelație sub formă de piramidă; el a repetat acest lucru de câteva ori mai înainte. Apoi revista de știință a Statelor Unite, „Science” a publicat această fotografie în 19 aprilie și i-a dat o descriere: „O lumină supranaturală”. La fel și revista „Life” a publicat această fotografie, dându-i descrierea: „Un cerc tainic supranatural la 26 kilometri înălțime”. Acest nor supranatural s-a coborât și fratele Branham a fost luat în acest nor, și al șaptelea înger din acest nor a vorbit cu el și i-a spus: „Întoarce-te înapoi la Jeffersonville fiindcă a sosit timpul deschiderii celor șapte peceti”.

Scumpii mei frați și surori, pentru mine astăzi este o zi deosebită. Fratele Taty a spus că eu nu mai pot face atâtea călătorii ca

până acum. Toate au slăbit, vederea, auzul s-au diminuat, statul în picioare devine mai greoi. Dar putem spune că pe întregul pământ milioane de oameni au aflat despre ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Milioane de oameni din 172 de țări ascultă în direct, pot vedea în direct. Cu toate că mulți n-au avut posibilități de cumpărare a acestor echipamente, noi i-am ajutat; pentru ca toți de pe întregul pământ să aibă parte de propovăduire, să aibă parte de ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru, îndeosebi de ceea ce face El în prezent în mijlocul nostru, în mijlocul poporului Său.

Despre Ioan Botezătorul este scris: „*ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*”(Lc. 1:17). Noi am spus acest lucru deseori. „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor”. Avea să întoarcă inimile părinților vechi testamentari înapoi la credința copiilor nou testamentari, la ceea ce le-a fost dat copiilor. Iar în timpul nostru inimile copiilor lui Dumnezeu sunt conduse înapoi la ceea ce a făcut Dumnezeu la început.

Să spunem foarte clar, astăzi mulți pot citi Lc. 1 și cu siguranță se va citi în multe biserici, poate se va citi peste tot și Lc. 2. Dar cine în timpul nostru dintre aceștia care citesc vor crede pentru cine s-a întâmplat? Este doar o tradiție, este doar o religie ceea ce am citit în Is. 53 sau am trăit noi acest lucru în mod personal? Și anume că Domnul și Răscumpărătorul nostru a fost născut în această lume pentru ca să ia asupra Lui vina ta și vina mea, durerile tale și durerile mele, păcatele tale și păcatele mele. El a luat asupra Lui păcatele pe care noi le-am săvârșit în trup și tot ce a decurs din aceasta, și ca Miel al lui Dumnezeu a murit pentru noi, Și-a vărsat Sângele ca să ne dăruiască harul și mântuirea veșnică.

Și acest gând. Scumpii mei frați și surori, Domnul nostru mai este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu mai este în Locul Preasfânt ceresc pe chivotul legământului și vorbește pentru noi toți. Nu mai este nicio osândă pentru aceia care sunt în Isus Hristos. Scumpii mei frați și surori, în Lc. 2 este scris ceva puternic. Acest lucru am vrut să-l păstrez pentru următoarea scrisoare circulară. Simeon a avut marele privilegiu să-L ia pe Domnul în brațele sale, să se roage și să mulțumească.

Să citim Lc. 2:9-10: „*Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare...*”. În capitoul 1 a fost anunțul nașterii; în cap. 2 ne este descrisă nașterea și ceea ce s-a întâmplat atunci. Apoi în vers. 10 și 11 este scris: „*Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul»*”. Mă bucur că aici este scris „*Hristos, Domnul*”. Hristos este Unsul, Mașiach, Unsul; și Unsul este Domnul care a fost la început, care a exprimat toate lucrurile și ele au venit la existență. El care l-a creat pe om după chipul Său a trebuit să ia totul asupra Lui pentru ca să repare paguba căderii în păcat.

Deseori am spus acest lucru. Adam a fost un fiu creat. Isus Hristos a fost Fiul zămislit și născut. Aceasta este diferența. Pământește văzut suntem oameni creați, dar suntem născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Astfel noi suntem mulțumitori Domnului că nu suntem născuți doar din carne și sânge, ci suntem născuți din nou la o nădejde vie.

Vă rog nu uitați acest lucru. Tu și eu am primit o răscumpărare veșnic valabilă – nimeni nu mai poate schimba ceva la aceasta. Și dacă acum ni se mai întâmplă unele lucruri, Domnul este Mijlocitorul, Apărătorul nostru. Sângele este încă pe scaunul harului.

Mai departe în vers. 14 este scris: „*Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*”.

Dumnezeu are pe pământ oameni asupra cărora se odihnește plăcerea Lui. Scumpii mei frați și surori, de fapt, astăzi mă interesează ca toți să recunoaștem și, prin credință, să primim că noi n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite. Ci că Dumnezeu a vegheat asupra făgăduinței acestui timp așa cum a vegheat asupra făgăduinței de la prima Sa venire, și că în timpul nostru s-au întâmplat lucruri supranaturale ca la începutul Noului Testament. Scumpii mei frați și surori, acest lucru este o realitate divină. Suntem mulțumitori din inimă că noi am devenit martori oculari și audibili ai lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu în timpul nostru.

Citim din Lc. 2:26: „*Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului*”. Simeon a putut da mărturie despre ceea ce i-a fost descoperit lui și ceea ce a primit după aceea.

Vers. 27-32: „*El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunca Legea, Simeon L-a luat în brațe, a lăudat pe Dumnezeu și a zis: «Acum, sloboade în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor; lumina care să lumineze Neamurile, și slava poporului Tău Israel.»*”.

Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului nostru. Simeon a putut ține în brațele sale ceea ce i-a fost făgăduit lui. Apostolul Ioan a scris: „*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, aceea vă vestim și vouă*”(1 Ioan 1).

Scumpii mei frați și surori, în Numele Domnului putem propovădui că și noi ținem în brațele și în inimile noastre ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu înaintea revenirii lui Hristos. Că înaintea revenirii Lui noi auzim și credem mesajul divin al ieșirii afară, al restituirii, al separării, al sfințirii și ținem tare de el, și putem striga că și noi am văzut cu ochii noștri ceea ce a făgăduit Domnul pentru acest timp, adică faptul că Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu va fi propovăduită până la marginile pământului. Și nu doar o Evanghelie oarecare, ci Evanghelia veșnic valabilă cu tot ce aparține, de la început până la sfârșit.

Îi aducem mulțumire Domnului pentru Cuvântul din introducere. Ne aduce aminte ce este scris despre Ioan Botezătorul, că el avea să întoarcă pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor; dar masele largi, rabinii, toți au trecut pe lângă aceasta. Pentru ei Domnul nostru a fost piatra de poticnire. Pentru noi El este Piatra din capul unghiului, Piatra de încheiere, Stâncă mântuirii. Noi nu ne poticnim, nu ne împiedicăm, nu.

Îi suntem mulțumitori Domnului și pentru toate călăuzirile. Nu doresc să devin personal, dar scumpilor, este o realitate divină. Dar și în timpul nostru Domnul a vorbit, a exprimat o însărcinare, S-a îngrijit ca

ea să fie îndeplinită până la marginile pământului, așa cum este scris că Evanghelia va fi propovăduită tuturor popoarelor ca mărturie. Scumpii mei frați și surori, așa cum în prima generație s-a împlinit tot ce a fost prevestit, la fel acum, în ultima generație, se împlinește tot ceea ce a fost făgăduit și prevestit pentru această perioadă de timp.

În scrisoarea circulară voi trata acest subiect în legătură cu Israelul. Noi vom trimite multora ceea ce este scris în Is. 30:26 și, parțial, se întâmplă acum, că soarele va lumina de șapte ori mai puternic. Întreaga lume este îngrijorată, îngrijorată; peste tot auzi de dioxid de carbon – care este un gaz cu efect de seră care contribuie la fenomenul global al schimbărilor climatice – și tot ce este în legătură cu aceasta. Dar dacă Scriptura spune că soarele va lumina de șapte ori mai puternic când Domnul va repara paguba și va vindeca rănilor poporului Său Israel, atunci trebuie să se întâmple așa. Cu adevărat toate lucrurile sunt la sfârșit. Noi nu suntem la începutul timpului de sfârșit, ci am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit, și revenirea Domnului este aproape, foarte, foarte aproape. Așa cum am spus, Domnul S-a îngrijit de tot.

Înainte să trecem la tema Cinei Domnului, permiteți-mi să amintesc încă o dată unele lucruri care au avut loc în luna decembrie. Toți știți că în decembrie s-au întâmplat unele evenimente. În 2 decembrie 1962 eu am predicat în capela din Jeffersonville. În 3 decembrie fratele Branham mi-a spus ceea ce mi-a vorbit Domnul în 2 aprilie; el a repetat în engleză cuvintele pe care Domnul mi le-a vorbit în limba germană. Apoi a spus: „Nu este vorba de alimente pământești așa cum ai crezut tu. Domnul va trimite o foame după auzirea cuvintelor Sale, așa cum este scris în prorocul Amos, iar hrana pe care tu trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru acest timp”. Voi cunoașteți restul mărturiei. Și pentru aceasta Domnul S-a îngrijit.

În 18 decembrie 1965 fratele Branham a avut acel accident; o mașină a intrat pe contrasens și a izbit frontal mașina fratelui Branham. În 24 decembrie 1965 la ora 23 fără cinci minute fratele Branham a fost luat Acasă. Eu nu știusem nimic despre accident, dar în acel 24 decembrie 1965 eu l-am văzut pe fratele Branham pe norul supranatural. Dacă aveți în față fotografia cu norul supranatural eu vă

pot arăta exact unde era fratele Branham în acest nor. Priviți, aici pe partea aceasta era el și a fost înălțat în slavă. În această vedenie pe care am avut-o eu am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul omului. De ce te văd eu pe acest nor?” Aceea a fost clipa când el a fost luat Acasă.

Dragii mei frați și surori, și noi Îl vom întâmpina pe Domnul pe nori. Domnul a fost înălțat în slavă pe un nor supranatural; ucenicii au văzut cum Domnul nostru a fost înălțat la cer pe acest nor (Fapte 1:9). În Apoc. 11:12 este scris că cei doi martori vor fi înălțați la cer tot într-un nor. Dumnezeu mi-a dăruit acest har ca personal să văd, să trăiesc aceasta, la fel cum a fost atunci cu Ilie și Elisei. În anul 1965 n-am știut nimic de ceea ce s-a întâmplat cu Ilie și Elisei. Voi cunoașteți mărturia: „*Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla*”(2 Împ. 2:10). Iar Elisei a văzut cum Ilie a fost înălțat la cer (vers. 11-12). Dumnezeu S-a îngrijit de toate lucrurile.

Astăzi noi putem spune că așa cum atunci Matei, Marcu, Luca au dat mărturie tot așa noi astăzi putem da mărturie că Domnul a lucrat într-un mod supranatural, a binecuvântat, a deschis căi, a deschis inimi și a creat toate posibilitățile ca ultimul mesaj să ajungă până la marginile pământului. Pe cât de sigur a fost dată însărcinarea, pe atât de sigur a și fost îndeplinită. Domnul veghează asupra Cuvântului Său.

Cu o inimă sinceră înaintea lui Dumnezeu vă pot spune că toți aceia care acum cred mesajul divin au căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu și răscumpărarea veșnică este valabilă pentru ei. Indiferent ce ar veni, orice încercări, orice neazuri, orice boli ar veni, indiferent de împrejurări, indiferent când și unde, orice ar fi, ceea ce a hotărât și a făcut Dumnezeu rămâne valabil pentru toată veșnicia. Și cum am spus înainte, documentele au o anumită perioadă de valabilitate limitată, de atunci până atunci, dar ceea ce ne-a dăruit Domnul este valabil în vecii vecilor. El a isprăvit o răscumpărare veșnic valabilă. Amin.